

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 15.

15de april 1894.

20de aarg.

Kattepus i ny dragt.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksplr. leveres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Bußberg, Decorah, Iowa.

Undervisningsplan for søndagsskolen.

Semtende lekke.

Det niende bud.

ABC-klassen: Det niende bud.

Katekismus-klassen: Det niende bud og Luthers forklaring.

Forklarings-klassen: Det niende bud, Luthers forklaring og Mika 2, 1: „Ve dem, som optænkter uret!“ samt Jil. 2, 4: „Enhver se, ikke paa paa sit eget, men ogsaa paa andres.“

Præk.

1. Hvad forbyder Gud os i det niende bud? Vi skal ikke begjære vor næstes hus.
2. Hvad menes med næstens hus? Alt det, som han har arvet, eier eller ernærer sig ved.
3. Naar begjærer vi det? Naar vi med svig eller list vil komme til det, og naar vi tilvender os det under skin af ret.
4. Naen nogen, som paa begge disse maader lyndede mod det niende bud. Kong Ahab (2K. 41).
5. Hvoraf ved du det? Han misundte Nabot hans vingaard og ønskede paa at fralige ham den (Mika 2, 1).
6. Hvad siger Gud om det, at man saaledes bare vil med svig eller list komme til sin næstes arv eller gods? „Ve dem, som optænkter uret.“
7. Hvorledes tilbødte Ahab sig Nabots arv og gods under skin af ret? Han lod Nabot uretferdig stene, som en der havde belpottet Gud og kongen; men ved en forbryders død tilhaldt hans eiendom kongen.
8. Naen et par af de maader, som man i vore dage ofte lynder mod det niende bud paa. Mange benytter sig af næstens ubidnethed eller pengemangel til at flette sig noget af hans eiendom for mindre end det er værd. Andre benytter næstens ubidnethed, lygdom eller uheld til at flette sig hans arbejde eller funde.
9. Hvad befaler Gud os i det niende bud? Vi skal hjælpe næsten, at han maa beholde sit ufækkaret (Jil. 2, 4).
10. Naar gjør vi det? Naar vi nøier os med, hvad Gud har tilbedt os, og derfor hjertelig under næsten alt, hvad han har.
11. Naen nogen, som saaledes saa, ikke paa sit eget, men ogsaa paa andres. Abraham (2K. 9).

Lessons for the Sunday School.

Fifteenth Lesson.

THE NINTH COMMANDMENT.

ABC Class: The Ninth Commandment.

Catechism Class: The Ninth Commandment and Luther's Explanation.

Explanation Class: The Ninth Commandment, Luther's Explanation, Micah 2, 1: "Woe unto them that devise iniquity!" and Phil. 2, 4: "Look not every man on his own things, but every man also on the things of others."

INSTRUCTION.

1. What is forbidden in the ninth commandment? — We must not covet our neighbor's house.
2. What is meant by our neighbor's house? Everything which he has inherited, or owns, or by which he makes his living.
3. When do we covet this? When we desire by craftiness to gain possession of it, and when we get it by a show of right.
4. Mention some one, who in both these ways broke this commandment. King Ahab, — B. H. 41.
5. How do you know? He envied Naboth his vineyard, and plotted to cheat him out of its possession, — Micah 2, 1.
6. What does God say to those, who thus only *desire* by craftiness to gain possession of their neighbor's inheritance or home? "Woe unto them that *devise* iniquity!"
7. How did Ahab, with a show of right, get Naboth's inheritance or home? He unjustly caused Naboth to be stoned as a blasphemer of God and the king; and, having died as a criminal, his property was turned over to the king.
8. Mention some of the ways in which the ninth commandment is often broken in our days. Some people gain their neighbor's property for less than it is worth, by availing themselves of his ignorance or lack of money. Others avail themselves of their neighbor's ignorance, sickness, or misfortune so as to secure for themselves his position or his custom.
9. What does the ninth commandment demand of us? We must be ready to assist and serve our neighbor in the preservation of his own. — Phil. 2, 4.
10. When do we do this? When we are content with that, which God has given us; and, therefore, do not grudge our neighbor anything that is his.
11. Mention some one who thus looked not upon his own things, but also on the things of others. Abraham, — B. H. 9.

Nero.

En hundehistorie af Armin Stein.

Hor anden gang kom jeg paa mine reiser i Harzen til W. Det havde ikke egentlig været min hensigt at komme tilbage dertil; thi altfor bedrødelige erindringer knyttede sig til mit første ophold der. Tre ugers regnveir med tilsvarende kulde havde blot forværret det legemlige onde, som jeg søgte helbredelse for. Men forholdende stillede sig nu engang saaledes, at jeg for anden

gang kom til at tilbringe mine ferier paa dette naturfsjønne sted.

Jeg tog ind i min gamle bolig og fandt der alt uforandret. Mine vertsfolk var de samme elskværdige mennesker som tidligere, og maden saa velsmagende, som blot en, der havde været kok i en grebelig familie, kunde tilberede den. Men et savnede jeg, som jeg havde betragtet som uadskillelig fra huset, og det var Nero, en prægtig, mørk Newfoundlandshund. Det var under mit første ophold ikke lykkets mig at vinde dens personlige hengivenhed, og trods alle loffemidler havde jeg ikke været istand til at faa den til at aflægge et besøg paa mit værelse; men alligevel havde jeg lært at holde af dette dyr.

Et af mine første spørgsmaal var derfor: „Hvor er Nero?“

Disse ord bragte et sørgmodigt skær over min vertis fornøiede ansigt, og han pegte ned i haven, hvor en liden blomstersmykket grav var at se.

„Der ligger den!“

„Der?“ spurgte jeg. „Var det alderdomsfbagthed?“

„Nei langtfra, den var blot jets aar gammel. Den fik en unaturlig død, en kugle gennem brystet; vi maatte skyde den. Det faldt os haardt, kan De tro, og kostede os mange taarer, især gamle bedstemor. Det kjære dyr har efterladt sig et smukt minde; alle, som kjendte den, omtalte den med kjærlighed og deltagelse. Det var ikke af vor egen fri vilje, vi lod den faa en saadan død; vi var nødt dertil; det stakkars dyr var bleven sygt. Den havde paadraget sig en forkjølelse, som tilslut gjorde den saa syg, at den ikke kunde røre et eneste lem, og bragte den slige smerter, at ens hjerte næsten kunde briste ved at se derpaa. Den vilde heller ikke spise og blev derfor saa mager, at den saa ud som bare skind og ben. Og saa kunde vi tilsidt ikke andet end at gjøre en ende paa dens lidelser ved en kugle.“

„En forkjølelse, sagde De; men pleier da hunde at blive forkjølede?“

„Ja hør nu“, sagde min vert. „Det var en kold decembernat. Vinden hylte gennem skoven og jagede den vaade sne mod ruderne. Alle i huset laa og sov sødelig; men saa var det vel omtrent ved soltiden, at jeg vækkedes ved at høre Nero gjø. Den

laa altid om natten foran min dør og forlod aldrig sin post, før jeg var staaet op. Jeg brød mig først ikke videre om dens gjøen og vendte mig blot i sengen.

„Men den vilde ikke holde op og gjøede tilslut paa en saadan forunderlig maade, at jeg begyndte at blive rød for tyde og fik nogle klæder paa mig og saa ud af vinduet. Alt var stille. Intet mistænkeligt var at opdage hverken i haven eller paa veien foran huset. Jeg skjændte lidt paa hunden, fordi den uden grund havde forstyrret min natro; men dette skulde ikke hjælpe stort; neppe var jeg atter kommen i dynerne, før den begyndte at strabe voldsomt mod døren.

„Nu tog jeg sagen mere alvorlig. Jeg klædte hurtig paa mig og gik ud. Hunden var, som den skulde være bleven gal og havde næsten revet mig overende. Derpaa styrtede den hylende og pibende nedad trappen, og da jeg aabnede husdøren, satte den hurtig som en pil afsted til elven nedenfor huset.

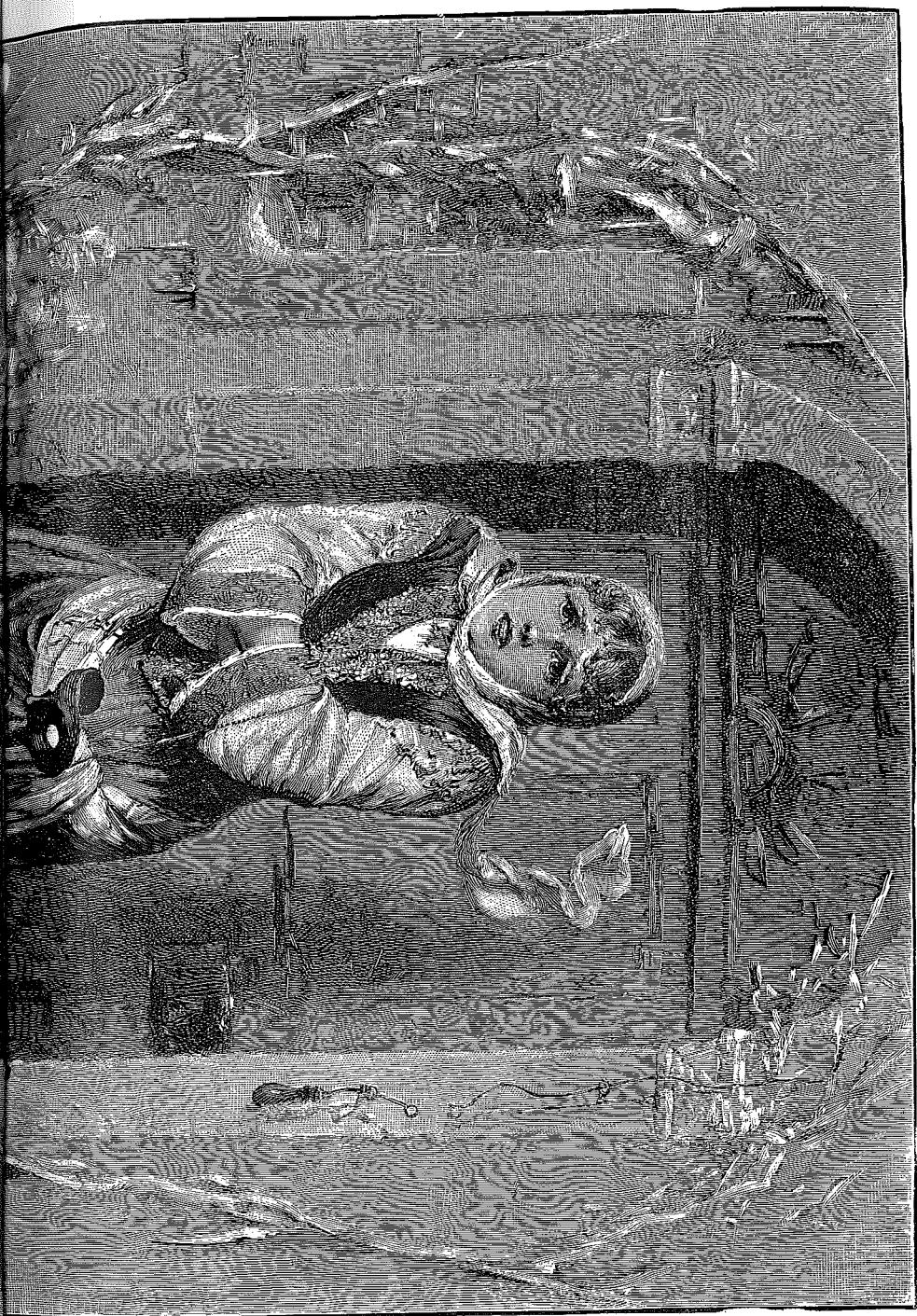
„Trods sneveitret var det saavidt maanelyst, at jeg kunde skjelne en enkelt gjenstand, og nedenfor veien obdagede jeg i vandet et mørkt punkt, som Nero styrtede henimod. Da jeg kom nærmere, saa jeg, at det var en menneskelig skikkelse som laa med underkroppen i vandet og søgte at arbejde sig op paa isen. Nero havde snart grebet fat i den forulykkedes klæder og søgte af alle kræfter at faa ham op; men under arbeidet derpaa styrtede den selv i vandet. Og saa jeg kom snart tilfede; men heller ikke jeg var istand til at redde det stakkars menneske. Jeg sprang derfor ilskomt op til nabogaarden, hvor jeg fik vækket folk, og talte derpaa i den pinligste utaalmodighed minutterne, indtil man kom for at hjælpe.

„Endelig kunde vi faa bragt det næsten stivnede legeme ihus, og i lyset fra lampen, som min kone havde tændt, ojenkjendte vi en gammel herre, som vi siden fik høre havde været paa hjemveien fra et feskab, men i snefoged var gaaet feil og var falden i vandet.

„Vi ansaa ham først for død; men lod for sikkerheds skyld intet middel uforsøgt for at faa varme i de stivnede lemmer og bringe blodet i bevægelse. I to hele timer arbejdede vi, saa sveden dryppede af vore pander. Da opdagede vi en saag bevægelse i mandens ansigtsmuskler. Hjælpen var kommen

Uf iaa foloti!

i sidste øieblik, men dog tidsnok, og den ulykkelige kom tillive igjen.

„Han trykkede vore hænder og fremstammede sin tak. Jeg pegte paa Nero, som sad der med sin gjennembaade feld og rolig havde set paa os.

„Der sidder Deres redningsmand, sagde jeg og fortalte, hvorledes alt var gaaet til.

„Det dyr maa jeg have, udbroød manden og loffede hunden til sig og klappede den.

„Jeg kunde ikke estertomme dette hans ønste; jeg var bleven altfor glad i hunden til at ville stilles fra den. Den gamle herre bad mere og mere indtrængende om at faa den, men jeg søgte at stille ham tilfreds ved at love ham et billede af sin redder. Nero blev som følge deraf fotograferet, og manden fik det lovede billede. Men han lod sig ikke nøie dermed. Han besøgte os ofte og havde altid en eller anden lækkerbidtsen med til Nero: en pølse eller en del kjøbden eller andet, som kunde smage en hundemave.

„Dette skulde dog ikke vare længe. Nero blev syg. Den laa tilslut hele dagen uden at røre sig og blev for hver dag elendigere. Vi hentede en dyrløge, som erklærede, at det var voldsom gigt, som feilede den. Da vi fortalte om redningen af den gamle herre, erklærede han med bestemt, at dyret i det isende kolde vand havde paadraget sig den forkjølelse, som var aarsag til sygdommen. Da de midler mod sygdommen, han forsøgte, intet hjalp, forlangte han, at vi skulde dræbe dyret for at gjøre en ende paa dets lidelser. Ogsaa vi indsaa, at vi ikke havde andet at gjøre, og nu ligger den kjære Nero derude.

„Vi har som sagt grædt bitre taarer ved dens begravelse og stammer os ikke derover. Men blomsterne paa dens grav er en prædiken om et umælende dyrs forstand og opofrende trostab.“

Daarlig omgang.

In fængselsprædikant i England traadte en dag ind i en celle, hvor der sad indespærret en mand, som syntes at være omtrent 46 aar gammel, og som for femte gang begaaet tyveri havde forspildt sin frihed og paadraget sig megen lidelse og manges foragt.

Prædikanten tiltalte den ulykkelige i den venligste tone og spurgte ham om aarsagen til hans sørgelige stilling. Med dyb smerte svarte fangen: „Opvekten paa gaden har bragt mig hertil.“ „Opvekten paa gaden!“ gjentog prædikanten, medens hans ansigt antog det smerteligste udseende ved tanken paa de mange, der ligesom den stakkars fange endnu idag ikke ved af nogen anden opdragelse end den, der faaes paa gaden. „Men sig mig noget mere om din ungdom“, vedblev han, „om dine forældre og dit hjem, om du nogensinde har haft noget.“

„Ja“, sagde fangen, „det er just erindringer om, hvad jeg har haft, som gjør mit liv saa bittert; og bebreidelsen over, hvad jeg har foragtet og traadt under fødder, bringer mig til at fortvile.“

„Sig mig noget mere“, bad prædikanten med den inderligste deltagelse, „aabne dit arme hjerte og tal ud.“

„Ja, jeg erindrer den tid, det var i min tidlige barndom. Jeg havde et lykkeligt hjem, hvor jeg pleiedes med ømhed af elskende forældre, og det var min lyst og glæde at gjøre deres vilje. Mine forældre, som var inderlig gudfrygtige, underviste mig fra min tidligste barndom om sandhedens vei. Jeg erindrer saa tydelig, hvad min mor sagde: 'En halv kristendom gjør ingen hel kristen.' Jeg hørte sandheden, troede den ogsaa for en del, men modtog den aldrig med hjertet, derfor blev jeg, hvad jeg er.“

„Men hvorledes kom du dog saa langt paa fordærvelsens vei?“

Det begyndte med bekjendtskab med nogle daarlige gutter; de loffede mig til at forfømme min skole og drive ledig omkrina paa gaderne under allehaande optøier. Under dette usle daadriveliv huffer jeg, hvorledes jeg begik mit første tyveri ved at tage et æble. I begyndelsen følte jeg mig meget ulykkelig. Jeg havde ingen ro nat eller dag, men forhærdede mig gang efter gang mod samvittighedens røst og fulgte den ene fristelse efter den anden, indtil jeg endelig syntes, at det slet ikke var saa forfærdeligt enten at forfømme skolen eller gjøre mig skyldig i et eller andet, som jeg mente, 'libet tyveri'. Det lyktes mig en tid at føre mine forældre bag lyset ved den ene usandhed efter den anden, men temmelig snart merkede de baade mit forandrede udseende og opførsel.

Med taarer og bønner søgte de at stille sandhedens vei for mine øine og formane mig til at vende om, bekjende mine synder og søge forladelse i Jesu navn samt føre et ordentligt og arbeidsomt levet. Men alt var forgjæves. Alle bedre indtryk var kvalte. Lyften til ordentligt arbejde var forsvunden; det var mig nu modbydeligt. Jeg havde ikke sans for eller lyst til andet end et usfelt dagdriverliv. Saaledes var mit liv da, og en fange er jeg nu."

En ikke mindre farlig omgang er daarligere bøger. O, hvor mangt et barn er ikke blevet fordærvet paa legeme og sjæl ved daarlige bøger! Unge venner, fly derfor disse forfærere! De indvirker paa eder med en fortryllende magt, men hvad fører de med sig, og hvad bliver følgen? Ulydighed, lediggang, uhyggelige fristelser, ufred, en krænkelse, samvittighed, en hel hærskare af uberegnelige elendigheder og tilfødt forhærdelse!

Kom ihu, hvad David siger: "Salig den mand, som ikke vandrer i de ugudeliges! raad og ikke staar paa synderes vei og ikke sidder i spotteres sæde" (Salme 1).

Forladt.

Fn liden gut var i længere tid bleven borte fra sin klasse i søndagskolen. Klassens lærerinde, som mente, at han maasse var bleven kjed af at gaa i søndagskole og ikke vilde komme mere, skrev i sin klassebog ved siden af hans navn: "Forladt søndagskolen." Da forstanderen kort efter ved at efterse klassebøgerne fandt denne bemærkning, tog han sin bhant op af lommen og skrev nedenunder: "Forladt af sin lærerinde." Derpaa gik han ud i byen for at opsøge den lille gut. Paa et usfelt fraaleie i et lidet kvistammer fandt han ham liggende syg og lidende. Da forstanderen traadte ind, strakte gutten de smaa, afmagrede hænder ud imod ham, og med et lykkeligt smil paa de blege læber udbød han: "O, kommer der dog nu endelig bud fra søndagskolen! J'g har ligget og ventet paa eder saa længe; men nu var jeg næsten bange for, at J' helt havde glemt mig. Tak, tak, fordi De kom at se til mig."

Forstanderen talte en stund med den syge

gut om den fælles frelser og sørgede saa for at faa ham anbragt paa et hospital, hvor han kunde faa bedre pleie og snart igjen blive frisk og komme til søndagskolen.

Lad os huske, at den hellige kjærlighed er ikke alene en modtagende, men ogsaa en søgende kjærlighed. Hvad vilde vi have været, dersom ikke den søgende kjærlighed havde fundet os? Lad os huske det ogsaa overfor disse herrens mindste. — Matt. 25, 40.

Indvortes kraft.

Nogle indfødte paa Madagaskar var bleven ombendte til den levende Gud. En troende sjøkaptein spurgte en gammel høvding, hvad det var, som først havde vakt hans længsel efter at blive en kristen. "Var det en prædiken, De hørte, eller en bog, De læste?" spurgte kapteinen. "Nei, min ven", svarte høvdingen. "Det var hverken nogen prædiken eller nogen bog. Men der var en mand, en tyv; der var en anden mand, en dranker; der var en tredje, han slog hustru og børn. Og nu stjæler tyven ikke mere; drankeren drikker ikke mere; den, som slog sine, er nu meget god imod dem. Jeg saa, at hver eneste hedning, som blev ombendt, fik noget indvortes, som gjorde ham til en nyt menneske. Da ønskede jeg ogsaa at blive en kristen for at faa noget sterkt og rent inden i mig, som kunde afholde mig fra at gjøre det onde."

En lydlig søn.

En gut blev af nogle kamerater opfordret til at plukke kirsebær af et træ, som faderen havde forbudt ham at røre.

"Du behøver ikke at bære bange", sagde de til ham; "thi dersom din far skulde faa at vide, at det er dig, som har taget dem, er han allfor god til at ville gjøre dig noget ondt for det."

"Ja, det er netop grunden", svarte gutten, "hvorfor jeg ikke vil røre dem. J' har ret, naar J' siger, at min far ikke vil gjøre mig noget ondt; men min ulydighed vilde gjøre min far ondt, og det vilde være langt værre end alt andet."

Manden med pølseben.

11 **H**er er en dag i mit liv," fortæller en from mand, "som jeg aldrig vil kunne glemme. Vi boede dengang i B., og sammen med nogle kamerater legede jeg udenfor stedets gæstgiversted, foran, hvilken en vogn holdt. Nogle reisende var netop stegne ud. En af dem, en stakkels frøbling med skrækelig krumme ben, kunde blot med vanskelighed bevæge sig fremad paa sine to krykker. Hans besynderlige udseende bragte mig til at le af ham, og da han var kommen forbi mig, raabte jeg haanende efter ham:

"Nei, flige pølseben!"

Mine kamerater stemte i med.

Den fremmede svarede ikke et ord, men vendte sig blot engang om og saa paa mig med et saadant sørgmodigt udtryk, at jeg aldrig vil kunne glemme det.

J samme øieblik saa jeg, hvorledes min fader, hvis nærhed jeg ikke havde anet, nærmede sig den fremmede og trykkede gjentagne gange hjertelig hans haand, og bad ham følge med hjem.

Jeg kunde næsten være sunket til jorden af skam.

Min onde samvittighed bragte mig til at søge at skjule mig for den fremmede; da jeg kom hjem, listede jeg mig ind i barnekammeret. Men en stund efter blev jeg hentet ned i spisestuen for at hilse paa den fremmede. Denne lod, som om han ikke kjendte mig igjen.

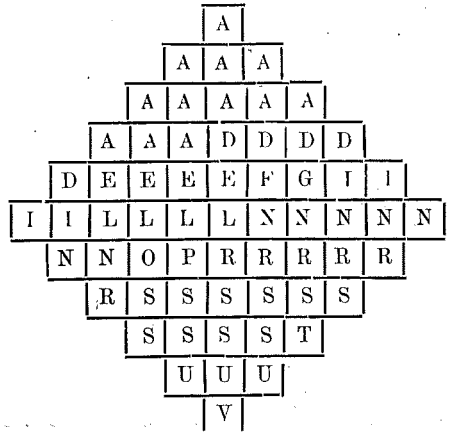
"Nei hvilken prægtig gut du har," sagde han til min fader, "han var værd at trække op af vandet."

Disse ord fik mig dybt i hjertet. Min fader havde saa ofte fortalt mig om, hvorledes jeg, da jeg neppe var tre aar gammel, var falden i vandet, og hvorledes en af hans venner med fare for sit eget liv havde reddet mig fra at drukne, og man kan tænke sig til min skam og anger, da far fortalte, at den fjære fremmede var en af hans bedste venner og den, som havde reddet mit liv. Det kolde bad havde ingen følger havt for mig, men for min redbningsmand havde det bevirket en farlig ledgigt, som lægerne ikke kunde faa bugt med, og som havde gjort den brave mand til en frøbling.

Og denne mit livs redbningsmand havde jeg til tak spottet og haanet! Greben af den bitreste anger fastede jeg mig ned for ham, tilstod grædende min synd og bad om tilgivelse. Med et venligt smil lovede han at tilgive mig og hindrede ved sin hjærlige forbøn min fader, som var bleven meget alvorlig ved, hvad han hørte, fra at give mig den velfortjente straf, som han visstelig allerede havde tiltænkt mig.

Men siden den tid har jeg aldrig spottet nogen frøbling."

Diamantgaade.

Bogstaverne ordnes saaledes, at de vandrette og lodrette midtlinjer kommer til at lyde ens, og de vandrette linjer afgiver navnene paa: 1. En ø i Slesvig. 2. En elv i Spanien. 3. En by i Norge. 4. En by i Sverige. 5. En by i Italien. 6. Et land i Syd-Amerika. 7. Et ladested i det sydvestlige Norge. 8. En by i Frankrige. 9. En elv i Asien.

Marie Welbo
fra Snaasen.